

Sidste Dag.

Udsalg for Ungdomsagen nedfattede Torstidag Formiddag og betaar nu af: Præsterne Mathiasen, Harald Jensen, Gertsen, Engholm og C. H. Jensen.

Der oplæstes og vedtoges en Taksats til Hutchinso for den store Gæstfrihed mod Aarsmødet; hvorefter Formanden takkede den danske Menighed paa Stedet og — sluttede Aarsmødet med et Guds Ord. Gud har hjulpet os, og til nu vellykket alle vore Forehavender.

Alere om Morgenen vare nogle rejste, nu kl. 2.55 skulde Storstedelen af Gæsterne af Sted. Forst samlede vi os ved Spisefalen og sang vor Afskedssang, saa vandrede den hele store Skare op til Banevægen og under Tak og Hilsen skiltes man med levende Indtryk af at have tilbragt en Tid sammen som bliver et klart Billede i Livets store Mindetegn.

Kort efter saa den lille skønne By bag os, og Tankerne drog fremad til vore hjem.

Kun en Begyndelse.

Det er bleven min Pligt at skrive et Stykke til Danstieren, og derved lade alle vide, at vi have begyndt. Da vi i For vor samlet i Michigan til Aarsmøde, blev en Komite nedsat til at arbejde i Aarets Lob, og det have vi gjort, og Resultatet er en lille Bog, som indeholder en Del Love kaldet „Forlag til Love for en genfaldig Hjælpeforening i „Den forenede danske ev.-luth. Kirke i Amerika.“

Det er ingenlunde noget fuldkommt, men vi have gjort det saa godt som vi forstod. Disse Love deler sig i I. Love for Centralstyrelsen. II. Love for Lokalforeningerne. III. Love for Sygekassen, og IV. Den genfaldige Hjælpeforening.

Dg nu have vi begyndt; thi Samfundet har givet os Ret til at bruge dets Navn, altsaa til at betragtes som en Del af dets Arbejde, og som saadan vil ogsaa denne Gerning blive kontrolleret af den forenede danske ev.-luth. Kirke, i det den vælger Centralstyrelsen.

Aarsmødet i Hutchinso valgte følgende: Formand: Rev. J. P. Naarup, 92 George Str. Dicksby, Wis. Nestformand: Rev. A. Kirkegaard, Pr. 183, Latimer, Ia. Sekretær: Mr. John Lange, 1649, Washington Ave, Racine, Wis. Hjælpeformand: Mr. N. S. Nielsen, 627, E. Walnut Str. Des Moines, Ia. Kasserer: Mr. Carl D. Stow, 1314, Washington Ave, Racine, Wis.

Saa spørger vi nu først de i vore Menigheder værende Sygekasser: Vil I være med, saa at alle inden for Samfundet værende og blivende Foreninger kan gennem denne Central Styrelse faa et Bindeled og gennem den blive til eet. Vi forlanger ikke, at I skal forandre eders Love eller give til os den Kassebeholdning, som I nu har, men simpelt dette: I skal give os en aarlig Rapport, se Art. 2 § 7. Ligeledes skal I sende 5 Cts. for hvert Medlem aarlig til et Reserverund, se Love for Lokalforeningerne § 7, og i samme Lov § 8 for I skal den Ret og Fordel, som kan være ved samme, og dersom I saa ikke synes om vore Love i den Form de nu foreligger, saa gaa dog med; thi Art. 2 § 10 giver en Indsigelse i saa Henseende, og vi mangler Hjælp i den Retning.

I behøver ikke at forandre eders maanedlige Bidrag eller Sygehjælp, men som det staar i Love for Sygekassen § 5, idet vi anser det for det mindste. Vi er os vel bevidst, at der er stor Forskel paa By og paa Land, og at \$50 ved Dødsfald paa Landet er omtrent lige saa meget forholdsvis, som \$100 er i en stor By. Dg vi ved ogsaa, at \$4 i Sygehjælp pr. Uge er saa lidt som nogen Forening giver, men, hvor man giver høje maanedlige Bidrag bør man jo ogsaa give høje Sygehjælp.

Det er vort Haab, at I alle som een melde eder ind, og vi bede derfor: send eders Ansøgning til en af os, og et Eksp. af eders Love, og om I snister, at en af os skal besøge og om for enten at faa saadanne Ting ordnet som er nødvendige, eller for ved et Foredrag eller Tale om Kristelig Sygehjælp at vække Interesse blandt Befolkningen, saa send os saadan Begær, og vi vil handle i den Sag saa hurtigt som muligt.

Dernæst et lille Ord til saadanne Menigheder og Pladser, hvor ingen Sygekasser eller Lokalforeninger findes. Tror I ikke, Venner, at den Tid er kommen, da der paa ethvert Sted burde være en saadan? Dersom I finder 10

paa en Plads som kan blive enig om at danne en Forening saa tag vort Lovforslag for eder, og om I snister en af os at komme, saa send os saadan Begær, og vi haabe, at der i Aarets Lob vil blive dannet en lille Flok af saadanne Lokalforeninger til Herrens Ære og mange bedrøvede til Glæde. Medlem af Sygekassen kan enhver Mand og ugift Kvinde (Bige eller Enke) blive i Alderen mellem 18 og 60 Aar, som ikke er beskæftiget med Vægens — eller Sindsfygdmaade og som fører en sædelig Livsandel.

Den genfaldige Hjælpeforening. Dette er noget af en anden Art, og vil kun komme i Lob paa den Vestingelse, at 500 Applicationer er indkomne.

Om nogen Mand eller Kvinde snister at indtræde i denne Forening, saa maa Vedkommende indsende sit Begær til os, og vi vil da sende saadanne Papirer til Udfyldning, som vi anser for nødvendigt, og naar disse udfyldt er kommer til os, vil vi lade dem undersøge af vor dertil ansatte Væge, og naar vi saa har 500 saadanne Ansøgninger, vil vi udstede Besværelser eller Membership Certificates, men ikke før, og før den Tid have I heller ingen Udgifter. Nu tænker jeg mig, at mange siger: Ja, nu vil jeg vente at se, om det bliver til noget, for saa vil jeg ogsaa med. — Det vilde være slemt, om der var ret mange, som tænkte saa, for saa bliver det ikke til noget. Der er vel andre, der mener, at det er for høje Bidrag. Men vi ved, Venner, at alle disse billige Foreninger kan ikke bestaa, men gaar Fallit den ene efter den anden — og vi ved, at vi er paa en Basis, som stemmer med den virkelige Dødeligheds Stald, og at vi ikke i nogen Maade er ud over det, som andre solide Foreninger have. I vil aldrig fortryde at være paa solid Grund. Jeg maa nu slutte i Dag og haaber, at dette maa blive Begyndelsen til en rolig og alvorlig Forhandling af den Sag, og at en eller anden, som staa i Begreb med at tage Insurance hos et eller andet Kompagni eller ogsaa paa Dødsfaldet af en eller anden hemmelig Forening, derved maatte standse og komme til os, hvor han eller hun ikke alene kan gaa og se selv men ogsaa andre inden for Guds Riges Grænser. Se Love for Lokalforeningerne, § 10.

Herren velvillige saa den Sag for sit Raads Styld. En venlig Hilsen til alle „Danstieren“ Læsere fra eders Ven A. Kirkegaard.

Fra Rejsen.

I de Dage, da vi stævnedes til Aarsmøde i Hutchinso, kunde man i næsten hver Avis, man fik i Haanden, læse om Gyselonen, Jordstred, Regntorme og anden Glendighed. Det var derfor intet Under, at man med Opmærksomhed iagttog Landtsaber og Byer, hvor man kom frem.

Det Tog, der befordrede mig til Minneapolis, passerede nær ved Melweir, Ia., et forulykket Passagertog, der Ratten før var løbet af Sporet, idet en stærk Regn havde beskædiget Banen. Konduktøren lod vort Tog glide langsomt forbi, saa vi kunde betragte det færgelige Stue. Min Sidemand var lidt over halvfuld. Men ved at se hint wreck kom han ligesom til sig selv. Jeg kunde se paa ham, at han vist fornaam et lignende Kuldegyss som jeg selv; thi hans Ansigt blev blegt. Jeg vendte mig om og betragtede de andre. — Jo! ogsaa de sad med bange, stirrende Blikke, med rædselsfulde Smit.

Dg se denne Masse, denne ryggende Hob af Splinter, Glas, Jernstænger, Hjul... men hvor kunde dog noget Menneste slippe levende ud deraf? Mafinen havde rendt sig dybt ned i Jorden; og ovenpaa den og omkring den laa eller hang de færgelige Rester af et forbums prægtigt Banetog.

Da vi paa Tilbagevejen passerede dette Sted, var der kun enkelte smaa Glasstumper tilbage. En wrecking crew havde ryddet det hele af Vejen. Vi kom ogsaa igennem en Skovstrækning, hvor en Cyclone havde efterladt sig et kun altfor synligt Spor. Vægtstige Træer laa der, ryste op med Kob, slængte huller til bulter. Luftens stærke Ånem havde leget med dem som med en Græsbusk. Men Synet af saadanne Ting maatte uvilkaarligt mane til Alvor. Vægtig er Herren og stor i Vælde. Han sender Stormen, og den gaar. Han taler ab Vjergene og de komme. I Minneapolis maatte jeg udrætte et Brevende, som jeg ikke vil unblade at omtale. Jeg havde nylig købt en Bio-

lin af ganske antagelig Væde, som jeg ønskede istandsat. Gennem Brev havde jeg haft Forbindelse med en Violinmager i denne By, hvem jeg altsaa nu op søgte.

Han kunde efter en kort Undersøgelse af Instrumentet meddele, at det var omkring ved hundrede Aar gammelt, samt at det var en særdeles god Model af Hopf.

Denne Mand, Mr. H. B. Blakeliff, vil jeg her omtale lidt nærmere. Han er Nordmand af Fødsel, og han er tillige en Kunstner af Fødsel. En Skonaand af de sjældne. En Violinist til Liv og Sjæl. De Timer, jeg tilbragte hos ham, vilde gøre mig godt for hele Livet. Han spillede noget for mig — og jeg begyndte at forstå, det bagedes straks for mig, hvad Violinist er for noget. Violinist, i det sande Stikfælde, er ikke noget som „Hey, diddle, diddle, The cat and the fiddle.“

Violinist er Kunst med Sjæl. Disse forunderlige rene, faldrende, loftende, løstende Toner — de synes at være for gode for denne Verden. Dog nej! Menneket behøver dem. Menneket har dem nødvendig. Mærker man ikke dybt i sin Mand et Drag, en Vængsel mod den evige, himmelske Verden? Har du aldrig, min Væjer, mærket, hvorledes Tonerne ligesom fyldte et tomt Rum i din Sjæl? — Siger du jo! — Saa er det gaet dig, som det er gaet mig.

Mr. Blakeliff har studeret Violinist og Violinbygning fra Grundten. Han laver selv Violiner, dels efter Amatis, dels efter Stradivarius Model. Men han følger ikke disse Mestre blinde. Han har visse Forbedringer ved dets System, saa det kan med fuld Ret siges, at hans egne Violiner ere hans egen Model. Naturligvis laver han ingen billigere Instrumenter. Hvilken Mester gjorde vel det?

Bisop Martensen havde en uheldig Ungdomsven, Venau. Denne Ven var Digter, Musikus, var en Skonaand. Dg Venau jagde en Gang til Martensen, at Violinen maatte ikke opfattes som et andet Instrument af Træ; den har en anden karakter. Mr. Blakeliff er nok næsten af samme Mening.

Det kunde jo ikke ventes, at en Kunstner skulde indvise enhver Spørger i sine egne Hemmeligheder. Denne min Ven tilbød mig dog at fikke lidt inden for Forhænget, saa jeg nu aner, at der hører en Sjælden, sin Videnkab til Bygning af Violiner.

Her i Landet fabriceres jo Violiner i hundrede; nej, tusindvis. Dg de aller, allerfleste fortjene ikke det skønne Navn: Violin. De maatte vel snarere hedde Stradivarius.

Den største Kunst ved Violinens Sammenføjning er dens Graduering. Træet maa udelæses saaledes efter Vibrations- og Udvoldens, at hver Streng faar sit tilsvarende Klang- og Svingsningsmåde i Bygningen. Ved Hjælp af dette kan man forstå, at nogle af de bedste factory made Violiner kunne have en ganske god Kvint for Etsempel — saa altsaa ikke alene Strengen klinger, men hele Instrumentet — medens de andre Strengene sturre som en Uglitte. Dg dette kan ogsaa være Tilfældet med en enkelt af de andre. Men naar ikke Strengene og Instrumentet klinge sammen i alle Skalæer og i alle Oktaver, saa har Bygningsmanden ikke kendt sit business.

Min gamle Violin fik Røst og Mæle, da Mr. Blakeliff havde haft den under Behandling. Jeg købte den for en Ubetydelighed. Dg Udgifterne til Regraduering androg \$5. Men dens Værdi er, som man siger, way up.

Nu vilde jeg sige til alle Landsmænd, som maatte ønske deres Violiner forbedrede: skriv til Mr. Blakeliff, 1423 Washington Ave., S. Minneapolis, Minn., efter Prislister eller Reparationer og Forbedringer. En billig Violin kan sættes i god Stand for \$5 til \$10, alt efter dens Tilstand er.

Burde ikke vi Danste lægge os noget mere og bedre efter vort kelig Musik (daarlig do, have vi for Tiden mere end nok af)? Ligeform forudm den vise Mand sagde: „Gaf til Myren, se dens Vej og blev vis!“ Saaledes vilde jeg sige: „Gaf til Nordmandene, hør deres Musik og blev vis!“ Thi et Faktum er det, at de ere langt foran os Danske baade i Sang og Musik. Minneapolis er ligesom Sangens og Musikkens Hovedstad.

Vi vil jo da saa smaat begyndt paa noget i den Retning under vort Aarsmøde, idet „Præsterens Sangforening“ blev til Virkelighed. For denne Sag lad os haabe paa en rig og skøn Udvikling. Jeg spurgtte een ad, hvordan de

Sange, hin Sangforening, uden videre Indvøelse, foretog, led Svaret var: „De va verkle grow fjan, isar ubb inner æ Træer.“ — Den Aften jeg forlod Minneapolis, regnede det, ja det forfuld. Vi maatte ogsaa se os meget paa hin Vætte om Taalmodighed, idet vort Tog maatte vente een Time her, to der, tre længere fremme, medens Banearbejderne istandsatte Sporet. Dog forstod vi fagtens alle, at det var bedre at komme lidt bagefter og beholde Livet, end at fare frem ad underminerede Spor — og ende i Mudderet.

Minnefota minder ellers os Syblændere saa meget om vort Fødeland. Deroppe se vi ingen smukflowers langs Vejstakten, men i Stedet faar den fineste Hvidklover og Juncgrass. Dg deroppe køre Vønderne Grus paa deres Vej ligesom hjemme. Deroppe kan man møde den hjemlige, gule Lovetand, Skarntyng og Hvidebrød — ja selv enkelte Tidstær og Brandenæber. I Vøndernes Sædemat staar ofte den lumste Keddite og breder sig — just som hjemme. Men i Skovene finder man rigtig Anemoner, og i Høverne agte dansk Purlag. Saadanne Herligheder havde jeg ikke set de sidste 10 Aar.

I St. Joseph, Misouri, maatte jeg vente nogle Timer efter Tog. Stationens laa ret ved den sidste Misouriflods Brint. Der laa en Floddamper for Anker — den skulde paa en moonlight excursion. Dg Folk strømmede til i store Skarer, mest unge, taaløse, tilfølgeladende livsglade Menneker. Som jeg stod blandt disse traule Medaandere faldt Orkestrer om Bord ind med en fejende, knaldende Galop. Det virkede som et elektrisk Nyl i hele Sværmen. De paa Skibet og de paa Land stod som paa Roale. Verden har sin Musik — den kendte de; den forstod de; den levede i dem.

Med en Klarhed som aldrig tilforn forekom det mig, som jeg Indskrift for min Sjæls Blik: „Indret dig, som du vil, du bliver dog en fremmed i denne Verden.“

I mit Hjerte lod det med noget af Barmets tilidsfulde Hengivelse: „Ja, Herre! saaledes vilde du bet — din Vilje!“ Kanjas er bleven kaldt The Sunflower State. Hvo kan undre sig over, at jeg, da jeg den følgende Morgen saa ud gennem Kuperinduet og Hilses af den lange, spøjende Række gule Hoveder langs Baneporet, der ligesom syntes at ville niche Velkommen til en gammel Bekendt, med stille Fortsætning sandt Hoile i den Bevidsthed: Home at last!

Mindesmærke

for Pastor og Professor P. C. Trandberg.

Det har været et Æmte iblandt os bode Pastor P. C. Trandbergs Venner her i Landet at rejse den gamle Herrens Stridsmand et lille Mindesmærke paa denne Side Atlanterhavet, efter som han i dette Land sit Raade til at udføre et meget betydningsfuld Arbejde, og efter som hans Stov hoiler hos os her i Amerika. I 3 Aar ere vi bleve staaende ved Onkst uden at komme videre. Men under „Den forenede, danske, ev.-luth. Kirkes“ Aarsmøde i Hutchinso, Minn. fra den 8de. Juni 1899. kom vi saa vidt, at vi fik dannet en Komite til at iværksætte Sagen. En Sum blev samtidig tegnet.

Komiteen indbyder herved Pastor P. C. Trandbergs Venner til at være med til at rejse den gamle, trofaste og uforsværbede Herrens Tjener et Mindem. Thi selv om vi ikke i eet og alt kunne dele Ansvar med ham, saa er vi allert enig om tre Ting: 1) Det kan med Sandhed siges om ham: „Nidkærlighed for dit Hus har fortæret mig.“ 2) Han ofrede alt og led Tak paa alt for Kristi Styld. 3) Han elskede sit Folk som en Fader sine Børn og søgte Sjælens Frelse.

Præsterne og Missionærerne i „Den forenede, danske, ev.-luth. Kirke“ bedes om at bistaa Komiteen med at indsamle Bidrag. Andre af Pastor Trandbergs Venner, som maatte være villige til at hjælpe Komiteen med Indsamlingen, bedes underrette Formanden deraf. Han vil da offentliggøre deres Navne i saadanne Blade, som stille sig venlig overfor Sagen. Alle Bidrag indsendes til Kassereren Mr. S. P. Emondson, 123 Adams Ave. Albert Lea, Minn. Han vil ligeledes tvittere i Bladene. Pengene maa indbetales inden d. 1. Januar 1900; thi vi tænke paa at afløre Mindesmærket omkring d. 1. Juni 1900. Dg vi kunne

ikke gøre nogen Afkord, førend Summen er sikret. Herved være saa denne Sag Pastor P. C. Trandbergs Venner anbefalet. Høvedigt J. J. Kildvig, Præs. Formand, 324 College St., Albert Lea, Minn. N. Hansen, Præs. Sekretær, 904 Bluff St., Geber Falls, Iowa. S. P. Emondson, Kasserer, 123 Adams Ave. Albert Lea, Minn. P. S. E. Hansen, Præs. Portland, Oregon. R. C. Jensen - Engholm, Præs. Greattinger, Iowa. G. A. Hjortsvang, Præs. Fort Dodge, Iowa. B. J. Ostergaard, Præs. Nelson, Minn. G. H. Jensen, Præs. Racine, Wis. Jens Dren, Latimer, Iowa.

Racine, Wis.

Inmanuel's Menigheds 10-aarige Stiftelsesfest begynder paa Onsdag d. 28. Juni — Aften kl. 8 med Prædiken i Kirken af Pastor N. J. Bing, Des Moines Torstidag Aften Ungdomsmøde, hvor et Par af de fremmede Præster vilde tale. Fredag Aften Allergang og Prædiken af Pastor J. J. Kildvig. Søndag, 2. Juli, Hjemmesfæ med Prædiken, kl. 10.30 og Møde igen Søndag og Aften. 4. Juli Skoubiligt til det saadanne Sted, og Tale af Pastor Bing og andre. — A. —

Minneapolis, Minn.

Fjere Præster talte atter i vor Kirke Torstidag og Fredag Aften paa Gennemrejsen fra Aarsmødet, og Søndag Formiddag og Aften prædikedes af Prof. Fridtolf Møller. Tilfældt talte han om Skolefagen, og da det jo er en fælles Sag, og en Raadegave fra Gud, at vi maa faa Lov til at være med at elske, bede og ofre for den, hørtes til med megen Interesse. Det er vor Fortsethedsret, at vi maa faa Lov at være med i alt Guds Riges Arbejde, isaavel som i den Sag. Lad os da ikke handle som Gsuf og ingeagte Guds Raadegave.

Indianer-Missionær N. E. Nielsen ventes at ville tale her Onsdag Aften. I Væhlehemskirken (den norske, forenede Kirkes) var Konfirmation i Søndags. Der var 16 unge, som afslagde det hellige Løfte.

Anthony Kelly, en af Minneapolis Pionerer, døde forrige Uge. Hans Testamente beregner hans Formue til \$310,000. Størsteportelen af Formuen gaar til den nærmeste Familie. \$15,000 er testamenteret til katolske Barmhjertighedsanstalter, og \$10,000 er delt mellem udenbys boende Slægtninger.

Eporvogne vilde snart afgaa mellem Tvillingbyerne og Stillwater. Byens Skoler sluttede sidste Fredag. Torstidag Aften var der Afskedsfest med Udbeling af Diplomer til Byens Højskolegraduenter i det svenske Tabernakel. Der var 282 Elever, som havde taget Eksamen.

Sine Åalund, som i de sidste Aar har holdt Skole i West Superior, er kommen hjem efter Skolens Slutning Der. Næste Skoleaar skal hun være lærerinde ved Longfellow Skolen her i Byen.

Ud, Wis.

Prof. Fridtolf Møller har været iblandt os nogle Dage, og talte i alle tre Menigheder. Vi sigte ham hjertelig Tak for Besøget.

En Mand ved Navn Kristian Paulsen med Familie er ankommen her til Pladsen fra Syd Dakota og har købt 80 acres Land af M. E. Petersen. Landet ligger en Mil syd for West Danmarks. To andre giste Mand fra Dakota ere i Venne. Den 16. Juni var det Pastor Emondson's Fødselsdag, ved hvilken Velsighed der vare Folk samlede fra alle tre Menigheder, som aslagde ham et Besøg. Ansøgningen dertil var ikke alene med Ord at opmuntre ham i hans Gerning; men ogsaa som et Kærlighedsbevis at overrække ham en Gave, der bestod i Pengene til Købet af en ny topbuggy. Efter at Pastor Emondson havde modtaget Gaven, holdt han en Tale, hvori han udtalte en hjertelig Tak til Menighederne baade for Gaven og fordi de havde afslagt ham et Besøg. Vor Sammenkomst var ikke alene til stor Glæde for Pastor Emondson og Familie, men allert ogsaa for alle de tilstedeværende.

Elf Horn, Ia.

Naar man læser om de mange Ulykker rundt omkring os foraarjaget ved Uveir, da maa vi være taknemmelige her i Elf Horn; thi vi ere da sluppen nogenlunde fra det hidindtil, naar undtages de sjære Regntyfl, vi have haft i den senere Tid, som jo har fyldt en Mængde Majsplanter og Jord bort. Som bekendt er jo Landet her omkring balfet, og der lider det jo en Del ved saadanne Overstylinger.

I Onsdags havde nogle af de unge foranstaltet en Skolefest til Ære for Pastor Hansen. Skolens Luren fun var kort, da det havde regnet meget om Natten, saa var den dog behagelig, da Tiden blev benyttet godt.

I Søndags holdt saa Pastor Hansen sin Afskedsprædiken og rejste i Dag, Mandag fra Elf Horn. Der var Møde paa Skolen baade Søndag Eftermiddag og Aften, nærmest for at tage Afsked med Pastor Hansen. Der gøres Forberedelse til at fejre 4de Juli paa en værdig Maade; men det vil nok blive svært at saa samlet alle til et stort Hele for at fejre Frihedsdagen paa en værdig Maade; da der jo er saa mange Opfattelser, ogsaa om at holde Fest.

Cedar Falls, Ia.

Paa Grund af den megen Regn, der er falden i den sidste Tid, har Cedar River, der har sin Vej her igennem Byens været meget høj og havde nær gaaet over sine Bredder. En Familie som i sidste Uge her til fra Danmark. De har Ophold hos N. P. Nielsen, og for Bloden. Pastor Anker fra Elf Horn glædede os i sidste Uge med et Besøg. Han prædikede i Nazareth Kirke Fredag Aften. Til Slutning mindede han os om Højskolefagen, og at hans Værdige egentlig var dette at give os Velsighed til at være med at yde Lov til den praktiske Skolebygning, som skal opføres i Blair, Neb., og skønt det ikke var nogen stor Forsamling, da han forst Dagen i Forevejen havde meddelte os sit Komme, saa blev der dog tegnet en net lille Sum, og skulde nogen af de mange, som ifalden Aften var til Stede føle Trang til at være med at bære Sten til Bygningen, saa vil der endnu være Velsighed, hvis man vil henvende sig til Pastor Hansen.

Der er i den senere Tid gaaet adskillige Haglbygger hen over vor By; men iblandt dem alle var dog den værdige Søndag Nat; da blev alle mellem Klokker 1 og 2 vækkede op ved Lyden af den underlige Bulden paa Julets Dag og Binduerne, og da man vilde se ud for at se, hvad der var passerede, saa man til sin Forundring Hagl saa store som Hønsæg leire sig paa Jorden. Der gik mange Binduer i Stykker, og dog vilde mange flere have gaaet, dersom der var medfulgt noget stærkere Vind. Blandt dem som led den største Støbe her i Byen var Mr. Bancroft, som har Green-house, paa 12. Gade. Der knustes Ruderne i Tusindvis. Med og efter Haglregnen fulgte stærk Torden og Regn.

I Mandags havde vi 95 Graders Varme. Ja nu har vi da faaet Sommer. Peter Johnsen og Hustru kom sidste Søndag her til Byen og agter nok nu at tage Ophold her i Byen. Johnsen og Hustru har mange Venner her i vor Menighed, der med Glæde snister dem Velkommen iblandt os igen.

Onsdag i denne Uge begynder vor Ferie-skole i Skolehuset øst for Blodnemed Student J. P. Nielsen som Lærer. Maatte nu Gud saa Lov til at vellykke ogsaa denne Gerning til Ære for hans Navn og til megen Gavn og Velsignelse for vore Børn.

I Mandags prædikede Pastor R. Hansen i Independence. I Mandags rejste Miss Andrew Hansen (Søster til Mrs. Pastor R. Hansen) atter til Chicago, for at tage Ophold paa Augustana Hospitalet og tage sin Afgangskamen som Sygeplejer. Miss Minnie Rasmussen rejste samtidig for paa nævnte Hospital at underkaste sig Lægebehandling.

James Crane, en Svoger til Crosby (den dootumme) prøvede i Søndags paa at aflive sig selv ved at drikke Gift. Det lykkedes dog ikke, da det blev opdaget, og en Læge tilkaldt.